

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Un cabaret alegre i irreverent

Laberint striptease

INSPIRAT EN JOAN BROSSA

Dramatúrgia, direcció i coreografia: Roberto G. Alonso
Escenari Joan Brossa, 13 d'abril

Seduït pel món del *music-hall*, Joan Brossa va saber captar l'immens potencial creatiu de l'*striptease* més tradicional i, com li agradava de fer, el va convertir en l'eix d'algunes peces, recollides a *Striptease i teatre irregular* (1966-1967). Brossa va capgirar del dret i del revés la forma i el sentit de l'*striptease*. De manera sorprenent i crítica, el va dotar d'una categoria estètica nova, connotativa i transgressora. En va fer una recreació lliure que partia de les transformacions més inesperades i suggestives.

Roberto G. Alonso s'ha inspirat en la poesia escènica i visual de Joan Brossa per retre un homenatge molt personal al poeta i al gènere: *Laberint striptease*. Tot amarat-se de l'esperit imprevisible, irreverent i crític de Brossa, Alonso ha acostat els textos originals a la sensibilitat contemporània, sense renunciar al rerefons polític que els va inspirar. Amb dosis d'intuïció, vitalitat, frescor, sensibilitat, diversió i alegria, el cabaret d'Alonso combina dansa, teatre, acrobàcia, música, cant, *play-back*, transformisme i striptease.

De l'acollida inicial, en què un músic i un transvestit reben els espectadors amb picades d'ullet i provocacions amables, al teló final, precedit d'una estesa d'objectes brossians, *Laberint striptease* no deixa indiferent a ningú. El primer número, amb públic a banda i banda separat per un teló provisional, ja és una immersió al cabaret: convida el públic a la desinhibició, el joc i la participació. Amb la parròquia a la butxaca, l'espectacle s'endinsa en el gènere més essencialitzat de Brossa, el de

l'striptease, en què el cos fet metàfora és el mitjà de comunicació.

Més enllà de les accions teatrals conceptuals o estètiques, mantenen la seva força parodicopolítica les que apunten contra els poders fàctics del franquisme: el capital, l'església i els militars, representats pels del tricorni. *L'striptease* doble femení/masculí del capellà, la votació dels poderosos en una urna que fan inaccessible a l'obrer, la grotesca processó de Setmana Santa o l'escena del futbol com a alienació popular són el pinyol del cabaret. Més de mig segle després, la seva càrrega crítica és encara vigent, per dissort nostra.

A més de signar la dramatúrgia, la direcció i la coreografia, Alonso també interpreta el paper de clown, complagut d'exercir de mestre de cerimònies, director i animador de l'espectacle. Amb una desimboltura ideal per al cabaret, sedueix des del primer minut per la seva ge-

nerositat i franquesa. S'acompanya d'un repartiment de joves talents, virtuoses en la seva especialitat, completament lliurats a l'espectacle: Jordi Cornudella (El músic), Elena Martinell (La cantatriu), Laura Marsal (La ballarina stripteasista) i Davo Marín (El saltimbanqui). Una *troupe* que hauria fet les delícies del mateix Brossa.

L'eroticisme del millor cabaret aprofundeix en les possibilitats que té l'art del teatre, per la seva capacitat de transformació i provocació, d'alimentar la pulsio vital més recòndita, atrofiada per la moral i la rutina. Passat pel filtre inquiet de Brossa/Alonso, *l'striptease* juga amb la subversió d'allò conegut i dels tòpics eròtics; els contrastos semàntics, simbòlics o metafòrics, i el trencament de les expectatives i els prejudicis de l'espectador. És una festa desconcertant, alliberadora de les aparences i desvetlladora dels sentits.